ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 15 Ἀπριλίου 1890 Ἀριθ. 161

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ψ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος των Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν.
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὸς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ γυνή (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου). — Ἐθνικὸν Πρότυπον Παρθεναγωγεῖον. — Τὸ ὄνειρον τοῦ Ποιητοῦ (ἀνάγνωσμα βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας). — Τὸ δῶρον τῆς ἐν Πασισίοις ἑλληνικῆς Νεολαίας πρὸ τῆν κ. Ἰουλιέτταν Ἀδάμ. — Ρεμβασμὸς ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτόχειρος ποίημα (ὑπὸ Ἀγράμπελης). — Ὁ Διάδοχος ἐν τῷ Φωτογραφείῳ τῶν Κυριῶν. — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Καλαισθήτου Παρισινῆς). — Τὰ ρόδα ἐν τῇ ὑγιεινῇ (ὑπὸ Ἑλένης Σμωΐτς ἰατροῦ). — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλις.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Πρέπει τις νὰ εἶναι Σωκράτης ἢ Διογένης ὅπως ἢ ἀπαθὴς εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν αὐτὴν τῆς κοινωνίας φωνήν, τὴν καλουμένην ἡ κοινὴ γνώμη.

Ἡ ἄκρα σοφία ἢ ἄκρος κυνισμὸς δύνανται μόνον νὰ ἐμπνεύσωσιν ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὸ «τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί», τὸ πλῆθος, ὁ σωρὸς τῶν φρονίμων καὶ ἀφρόνων, τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν τῶν εὔνων καὶ κακοβούλων.

Ἀλλὰ τί εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ κοινὴ γνώμη; Εἶναι ὁ ἀόριστος ἐκεῖνος ψίθυρος τῆς περὶ ἡμῶν κρίσεως τοῦ κοινοῦ, ὃν δὲν ἀκούομεν ἐνίοτε, ἀλλὰ πάντοτε αἰσθανόμεθα ἠχοῦντα περὶ ἡμᾶς, ὡς λεπτὸν φύσημα ἀέρος, εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον, ἀναψυκτικόν, ὡς ζεφύρου πνοὴν ἢ ὡς λιβός, ἀποπνικτικόν!

Εἶναι ἡ ἀόρατος ἐκείνη πλάστιγξ, ἔνθα ζυγίζεται ἡ προσωπικὴ ἡμῶν ἀξία, κατὰ τὰ ἐπικρατοῦντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ σταθμὰ τῶν ἀληθῶν ἢ ψευδῶν ἰδεῶν τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ τῶν προλήψεων εἴτε τοῦ κέντρου καὶ τῆς ἐποχῆς, ἐν ᾗ ζῶμεν.

Εἶναι τὸ ἠθικὸν δικαστήριον, τὸ κρῖνον καὶ ἀποφασίζον περὶ ἡμῶν, τὸ ὁρίζον τὴν κοινωνικὴν ἡμῶν θέσιν δικαστήριον, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπίφοβον, καθ' ὅσῳ αὐθαιρέτως ἐκδίδει τὰς ἑαυτοῦ ἀποφάσεις, μηδόλως λαμβάνον ὑπ' ὄψει μηδὲ ζητοῦν τὴν ἀπολογίαν ἡμῶν, μόνον εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἡμῶν πράξεις ἀποβλέπον, ἀγνοοῦν τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν ἐλατήρια ἢ ψευδῶς διερμηνεῦον αὐτά!

Ἐν τούτοις, καίτοι πολλάκις ἡ κοινὴ γνώμη δεικνύεται ἄδικος ἢ παλίμβουλος εἰς τὴν περὶ τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ προσώπων κρίσιν της, εἰ καὶ οὐχὶ σπανίως τυφλοῦται ὑπὸ τῆς ἀχλύος τῶν ἰδίων παθῶν, ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ τῆς χαιρεκακίας, ἢ ὑπὸ τῶν ἰδίων προλήψεων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἡ ἀπόφασις αὐτῆς εἶναι δικαία καὶ ἐπιτυχής.

Ἂν λανθάνηται, λανθάνεται ἰδίως εἰς τὰς περὶ τῶν ἐξόχων ἀτομικοτήτων κρίσεις της, ὧν ἡ ὑπέροχος ἰδιοφυΐα, ἀνήκουσα μᾶλλον εἰς τὸ μέλλον ἢ εἰς τὸ παρόν, διαφεύγει τὴν ὀξυδέρκειαν αὐτῆς, ἐξερχομένης τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, ἣν βαδίζουσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς.

Πλὴν ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγα πλῆθος, τὸ κοινὸν τῶν ἀνθρώπων, τοῦτο ὑπόκειται εἰς τὸν ἀκριβῆ αὐτῆς ἔλεγχον, δεχόμενον τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἢ ἀποδοκιμασίαν, τὸν ἔπαινον ἢ τὴν μομφήν.

Τούτου ἕνεκα, τὸ «τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος» παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων ζυγίζει περισσότερον καὶ αὐτῆς τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως, ἐπειδὴ ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς κοινῆς γνώμης τέμνει τὴν ὁδόν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὰ ἀξιώματα καὶ τὰς τιμάς, ὡς ἡ κατάκρισις αὐτῆς κλείει τὴν θύραν πάσης κοινωνικῆς προόδου. Ἡ φωνὴ αὐτῆς δίδει τὴν κλεῖδα πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὑπόληψιν, ἢ καταβυθίζει εἰς τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν περιφρόνησιν!

«Ἀληθὲς ἢ ψευδὲς ὅ,τι λέγεται περὶ τῶν ἀνθρώπων βαρύνει ἐνίοτε τοσοῦτον ἐπὶ τῆς ζωῆς των καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς τύχης των, ὅσον καὶ ὅ,τι ἀληθῶς εἶναι ἢ καὶ πλεῖον ἔτι». εἶπεν ὁ ἔξοχος κοινωνιολόγος Βίκτωρ Οὐγγώ. Ἀλλ' ἂν ἡ κοινὴ γνώμη βαρύνῃ οὕτω ἐπὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀσκεῖ ὅμως ἔτι κυριαρχικώτερον τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς ἐπὶ τῆς γυναικός. Ὁ κοινωνικὸς κῶδιξ εἶναι ἐπιεικέστερος πρὸς τὸν ἄνδρα ἢ πρὸς τὴν γυναῖκα. Εἰς τὸν ἄνδρα δύναται ἀκόμη πολλὰ νὰ συγχωρήσῃ, παρὰ τῆς γυναικὸς ὅμως ἀπαιτεῖ σχεδὸν τὴν τελειότητα. Δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς ἐπι-

κρατούσης κοινῶς κοινωνικῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἐπιζητεῖ καὶ ἐν ταῖς ἐλαχίσταις λεπτομερείαις τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τῶν ἰδίων νόμων, τῶν ἰδίων ἐθίμων καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων προλήψεων.

Τὸ παραδοξότερον δὲ εἶναι ὅτι ἡ γυναικεία μερίς, ἡ ἀποτελοῦσα τὴν φωνὴν τῆς κοινῆς γνώμης, εἶναι αὐστηροτέρα, ἀνεπιεικεστέρα οὐχὶ μόνον εἰς τὰ ἀληθῆ σφάλματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἁπλᾶς παρατυπίας τῆς γυναικός!

Εἰς τὸν ἄνδρα ἐπιτρέπεται, ἐπιβάλλεται ἐνίοτε, νὰ καταπατήσῃ τὴν κοινὴν γνώμην, εἰς τὴν γυναῖκα οὐδέποτε συγχωρεῖται τοῦτο.

Ὁ Ρουσσὼ μάλιστα λέγει που· «Ὁ ἀνὴρ ὀφείλει ν' ἀντιμετωπίζῃ ἀνδρείως τὴν κοινὴν γνώμην, ἡ γυνὴ ἀνάγκη νὰ ὑποτάσσηται αὐτῇ». Καὶ ἐπὶ τῆς ἰδέας ταύτης ἡ ἔξοχος συγγραφεὺς Κυρία Στάελ ἐστήριξε τὴν πλοκὴν τοῦ περιωνύμου αὐτῆς μυθιστορήματος, τῆς Κορίνης, καὶ ἑτέρου ἧττον ἐπιφανοῦς, τῆς Δελφίνης. Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἡρωΐδων τούτων φαίνεται ἡ γυνὴ καταδικαζομένη εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας, οὐχὶ διότι προσέβαλε τὴν ἀρετήν, οὐχὶ διότι παρέβη τοὺς μεγάλους ἠθικοὺς νόμους, ἀλλ' ἐπειδή, ἀντάρτις κατὰ τῆς κοινῆς γνώμης, δὲν ὑπετάγη εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ἐκείνης, κατὰ τῆς ὁποίας οἱ ἥρωες τῶν ἀνωτέρω μυθιστορημάτων, κατ' ἀντίθεσιν, καί περ γνωρίζοντες ὅλην τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀγαπωμένων γυναικῶν, καίπερ βέβαιοι περὶ τῶν ἐξόχων αὐτῶν προτερημάτων καὶ τῆς μεγάλης καρδίας, δὲν ἐτόλμησαν ν' ἀντιταχθῶσιν.

Ἡ ὁμιλία, ὁ τρόπος, ἡ ἐνδυμασία, πᾶσα κίνησις, πᾶσα ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις τῆς προσωπικότητος τῆς γυναικὸς παρατηρεῖται μετὰ ὄμματος Λυγκέως καὶ σχολιάζεται ὑπὸ παντοίους τρόπους. Οὐχὶ δὲ μόνον ἡ ἐλαχίστη αὐτῆς κοινωνικὴ δρᾶσις ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῇ μετ' ἄλλων ἀναστροφῇ. Ἐπειδὴ ἐλλείπει συνήθως αὐτῇ ὁ δημόσιος βίος, ὁ ἰδιωτικὸς ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις καθίσταται τὸ κέντρον τῆς κοινωνικῆς προσοχῆς.

Καὶ μὴ νομίσῃ τις ὅτι μόνον τῶν διαπρεπῆ κατεχουσῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν ἐξετάζεται οὕτω μικροσκοπικῶς ὁ βίος. Ἕκαστον ἄτομον καθίσταται κέντρον τῶν διαφόρων συγκεντρικῶν κύκλων, τῶν ἀποτελούντων τὸ σύνολον τῆς κοινωνίας, ἐν ᾗ ζῇ. καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀπὸ τῆς περιφερείας ἑκάστου κύκλου μικροῦ ἢ μεγάλου ἐπισκοπεῖ ἀκριβῶς πᾶν ἀντικείμενον τῶν σχολίων αὐτῆς.

Ὁποίας λοιπὸν λεπτότητος αἰσθήσεως καὶ ἀντιλήψεως περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν διαφόρων περιστάσεων ἔχει ἀνάγκην ἡ γυνή, ὅπως μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολυομμάτου Ἄργου, τοῦ πανταχόθεν περισκοποῦντος αὐτήν, ὅπως μή, χάριν τῆς ἰδίας εὐτυχίας καὶ τοῦ ἰδίου ἠθικοῦ συμφέροντος κινήσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν ἐκείνου;

Τούτου ἕνεκα, νομίζομεν ὅτι ἡ γνῶσις τοῦ πνεύματος, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐποχῆς, ἐν ᾗ ζῇ, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία πάσῃ γυναικὶ ἀπὸ τῆς νεότητος αὐτῆς.

Πολλάκις ὅ,τι ἐνταῦθα θεωρεῖται ἀγαθόν, ἐκεῖ κρίνεται κακόν, ὅ,τι ἐπιβάλλουσι τὰ ἔθιμα μιᾶς ἐποχῆς ἀποσκορακίζουσι τὰς ἑτέρας, ἐπειδή, ὡς προείπομεν, ἡ κοινὴ γνώμη ἀσχολεῖται ἰδίως καὶ κατὰ προτίμησιν οὐχὶ περὶ τῶν μεγάλων καὶ αἰωνίων ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν λεπτολογιῶν τῆς ἰδίας αὐτῆς θεσμοθεσίας. Ὅ,τι κινεῖ τὸν θαυμασμὸν παρά τινι κοινωνίᾳ ἀνθρώπων ἐπισύρει τὸν γέλωτα καὶ τὴν ἐπίκρισιν παρ' ἄλλῃ. Ὅ,τι θεωρεῖται ὡς ἐκδήλωσις ὑπερτάτης ἀρετῆς κατά τινα ἐποχὴν νομίζεται μωρία καὶ ὀπισθοδρόμησις εἰς ἄλλην.

Ἀλλά, θέλει τις σκεφθῆ, δὲν εἶναι τυραννικὸν νὰ ὑπόκειμαι εἰς τοιοῦτον ζυγόν; Δὲν εἶναι καταθλιπτικὸν νὰ περιστέλλω τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων εὐχαριστήσεων, τῶν ἰδίων φαντασιοπληξιῶν, χάριν τῶν ἰδιοτροπιῶν καὶ τῶν ἀξιώσεων τῆς κοινῆς γνώμης; Εἰς τοῦτο ἀπαντῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι τρόποι τοῦ βλέπειν τινὰ τὰ πράγματα καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας. Τινὲς νομίζουσιν ὅτι αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ἀκώλυτον τοῦ ἐγὼ δεσποτείαν, τὴν μὴ ἀναγνωρίζουσαν οὐδένα χαλινόν, οὐδένα περιορισμὸν τῆς ἀτομικῆς δράσεως· πλὴν ἄλλοι φρονοῦσιν ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία εἶναι ἐκείνη, ἥτις ἑκουσίως ὑποτάσσεται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ λογικοῦ ὑπαγορευόμενα καὶ ἡ ἰδία κατανικᾷ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φυσικοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ὥστε δύναται νὰ ἐκλέξῃ πᾶς ἢ πᾶσά τις τὴν ὁδόν, ἣν κρίνει ὡς τὴν ἀρίστην, ἀλλ' ἂν ἀποτύχῃ ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ζωῆς, ἂν ἀπολέσῃ ἐξ ἰδίου σφάλματος τὴν εὐδαιμονίαν, ἔχει ἄρα τὸ δικαίωμα νὰ αἰτιᾶται ἄλλον τινά;

Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἐν μιᾷ μόνον περιστάσει ὀφείλει πᾶς ἄνθρωπος, ἀνὴρ ἢ γυνή, νὰ περιφρονήσῃ τὴν κοινὴν γνώμην, ὅταν δηλ. ἡ φωνὴ αὐτῆς ἀντιτίθεται πρὸς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, πρὸς τὴν ἀπαίτησιν τῶν μεγάλων ἠθικῶν νόμων, πρὸς αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅταν πρὸ τοῦ ὕψους τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν καταπίπτῃ ἡ ἐφήμερος τῶν ἀνθρώπων σοφία, τότε καὶ ἐπὶ θυσίᾳ τῆς προφιλεστάτης τῶν εὐδαιμονιῶν καὶ τῆς διαπρεπεστάτης ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιτυχίας πρέπει τις νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκον.

Ἐπειδὴ ὅμως σπανιώτατα ἐν τῷ συνήθει βίῳ συμβαίνει νὰ τύχῃ τις τοιούτων περιστάσεων, ἐπειδή, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ συνᾴδει πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, ἡ φρόνησις ὑπαγορεύει νὰ σεβώμεθα τὴν κοινὴν γνώμην, νὰ μὴ προσβάλλωμεν τὸ κῦρος αὐτῆς, νὰ συμμορφώμεθα ἑκάστοτε πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ τόπου καὶ τοῦ κύκλου, ἐν ᾧ ζῶμεν, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ ὑποστῶμεν στενοχωρίαν τινὰ διὰ τοῦτο, ἔστω καὶ ἂν δυσανασχετῇ ὁ προσωπικὸς ἡμῶν ἐγωϊσμός.

Ἐν Χαλκίδι Εἰρήνη Ι. Οἰκονομίδου.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Ἱκανὸς κατ' αὐτὰς ἀνὰ τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐγένετο λόγος περὶ συστάσεως νέου Παρθεναγωγείου ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου τῶν Κυριῶν ὑπὲρ τῆς Γυναικείας Παιδεύσεως.» Καὶ παρ' ἄλλων μὲν ἐπιδοκιμάζεται ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἵδρυσις τοῦ παρθεναγωγείου τούτου, παρ' ἄλλων δὲ ἐξερράσθηταν ἐνδοιασμοὶ καὶ φόβοι, μὴ αἱ κυρίαι τοῦ Συλλόγου, περὶ νέας περισπώμεναι μερίμνας, ἀποστερήσωσι τὸ Ἐργαστήριον τῶν στοργικῶν φροντίδων καὶ τοῦ ζήλου, μεθ' ὧν μέχρι σήμερον συνετέλεσαν εἰς τὴν πρόοδον αὐτοῦ, τὴν πολλαχῶς ἐπιδράσασαν καὶ ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀπόρων γυναικῶν καὶ ἐπὶ τῆς προόδου τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας.

Εὔδησις τοιαύτη, ἀφορῶσα εἰς τὸ φῦλον ἡμῶν, εὐλόγως μᾶς συνεκίνησεν· ἐσπεύσαμεν λοιπὸν νὰ ζητήσωμεν πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν παρὰ τῶν ἀναλαβουσῶν τὴν σύστασιν τοῦ ἐν λόγῳ Παρθεναγωγείου, ὅπως διαφωτίσωμεν τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας ἡμῶν ἐπὶ ζητήματος ἀμέσως αὐτὰς ἐνδιαφέροντος.

Ἐπανειλημμένως καὶ σειρὰν ὅλην ἄρθρων εἴχομεν κατὰ καιροὺς δημοσιεύσει — ἐν μάλιστα τούτων καὶ ἀνεδημοσιεύθη εἰς μεγάλην εὐρωπαϊκὴν ἐφημερίδα — ὑπὲρ τῆς ἐπειγούσης ἀνάγκης, ὅπως αἱ νεάνιδες τῆς ἀνωτέρας παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς τάξεως τυγχάνουσιν ἀγωγῆς ἑλληνοπρεπεστέρας τῆς ἤδη παρεχομένης αὐτοῖς. Ἐμέμφθημεν συνεχῶς τὸ θλιβερὸν φαινόμενον τῆς ἀναθέσεως τῆς ἀγωγῆς τῶν πλείστων νέων Ἑλληνίδων εἰς χεῖρας ξένων παιδαγωγῶν, αἵτινες πᾶν ἄλλο δύνανται νὰ παράσχωσι πρὸς τὰς ὑπ' αὐτῶν διαπαιδαγωγουμένας νεάνιδας ἢ ἀγωγὴν ἐθνικήν, ἀγωγὴν ἑδραιουμένην ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὰ πάτρια ἤθη καὶ ἔθιμα ἀγάπης.

Τὸ Παρθεναγωγεῖον λοιπόν, οὗ τὴν σύστασιν ὁ ὑπὲρ τῆς Γυναικείας Παιδεύσεως Σύλλογος ἀναλαμβάνει, προτίθεται ἀκριβῶς νὰ πληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τοῦ κενοῦ τούτου ἐκπληρῶν ἐν ταὐτῷ τὸ ἄθροον τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ, καθ' ὃ «ὁ Σύλλογος θέλει τείνει εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς διευθύνσεως καὶ ἐπιθεωρήσεως παρθεναγωγείων.»

Καὶ ὑπάρχουσι μὲν βεβαίως ἐν Ἀθήναις πλὴν τοῦ Ἀρσακείου καὶ δύο ἢ τρία ἄλλα ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια, ἀναποκρινόμενα ἐπαρκῶς εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῶν, πλήν, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων καταφαίνεται, δὲν ἀρκοῦσι τὰ νῦν ὑπάρχοντα πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν θυγατέρων τοῦ ὁσημέραι, εὐτυχῶς, αὐξανομένου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Ὅπου δήποτε καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα ἀπαντᾷ ξένας παιδαγωγούς, εἰς οἵαν δήποτε αἰθουσαν καὶ ἂν εἰσέλθῃ πᾶσαν ἄλλην γλῶσσαν ἀκούει λαλουμένην ἢ τὴν ἑλληνικήν. Ἐὰν δέ τις εἰσδύσῃ πλειότερον εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον πολλῶν ἐκ τῶν ὑλικῶς ἀνεξαρτήτων ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, θέλει πεισθῆ ὅτι ἐκλείπουσιν ὁσημέραι ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ οἴκου, ἕνεκα τῆς ὀλεθρίας ξενικῆς ἐπιδράσεως, αἱ πλεῖσται τῶν ἀρετῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸν πλοῦτον καὶ τὸ σέμνωμα τῶν γνησίων Ἑλληνίδων μητέρων, τῶν τροφῶν τῶν ἡρώων καὶ ἀπελευθερωτῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ δέ, δυστυχῶς, ὁ λαὸς ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα καὶ τὴν προσοχὴν πρὸς τὰς ταξεις ταύτας, αὐτὰς λαμβάνει ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ἐν τῷ ἰδιωτικῷ καὶ δημοσίῳ αὐτοῦ βίου, μέγας ὑπάρχει κίνδυνος μὴ ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος καὶ ἡ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα μεταβληθῇ εἰς γλῶσσαν νεκράν, καὶ ὁ λαὸς συναπολέσῃ μετ' αὐτῆς πᾶν αἴσθημα καὶ πᾶσαν ἀρετήν, ἣν παρὰ τῶν πατέρων του ἐκληρονόμησε.

Ἐὰν λοιπὸν τὸ παρὰ τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν ἱδρυόμενον Παρθεναγωγεῖον, ὡς ὑπόσχεται, κατορθώσῃ μετὰ τῶν ὑπαρχόντων ἤδη, ἀλλ' ἐν ἰδίῳ κύκλῳ ἢ τρόπῳ δράσεως καὶ ἐνεργείας νὰ ἀποσοβήσῃ τὸν κίνδυνον τοῦτον, ἐὰν αἱ κυρίαι αὗται, πᾶσαι μητέρες καὶ Ἑλληνίδες, κατορθώσωσι νὰ καταργήσωσι τὸ ἤδη ἐν ἐνεργείᾳ ξενικὸν σύστημα μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῆς τάξεως τῶν εὐπόρων Ἑλληνίδων, νομίζομεν ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτῶν οὐ μόνον φιλάνθρωπος καὶ ἄξιος πάσης ἐπικροτήσεως εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐξυπηρετεῖ τὰ ὕψιστα καὶ ἱερώτατα τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων.

Ἐξ ὅσων περὶ τοῦ κανονισμοῦ καὶ τοῦ προγράμματος αὐτοῦ γινώσκομεν, τὸ Παρθεναγωγεῖον τοῦτο δικαίως θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἐθνικὸν Πρότυπον Παρθεναγωγεῖον, τιθέμενον, ὡς καὶ τὸ Ἐργαστήριον τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου, ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν καὶ ἐπίτιμον προεδρείαν τῆς βασιλίσσης. Ἡ ἐν αὐτῷ παρεχομένη ἐκπαίδευσις δὲν θὰ σκοπῇ τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν λογίων γυναικῶν, ἀλλὰ τὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφὴν Ἑλληνίδων διὰ πλουσίας καὶ καλῶς διατεταγμένης ἐγκυκλοπαιδικῆς παιδεύσεως, ἀνταποκρινομένης πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου καὶ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Ὅπερ δ' ἰδίᾳ εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει κατανοηθῆ παρὰ τῶν κυριῶν εἶναι ἡ ὅσον ἔνεστι πρακτικωτέρα τῶν μαθητριῶν μόρφωσις, ἡ τόσον ἀπαραίτητος διὰ τὸν αἰῶνα ἡμῶν καὶ τὸν προορισμόν, ὃν ὡς φῦλον καὶ ὡς ἔθνος ὡς ἔχομεν.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἀνάγνωσμα τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας

(συνέχεια)

Ἀνύψωσα τὴν κεφαλὴν βραδέως καὶ στηρίξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρός μου ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι. Ὁποία ὀπτασία! Ἔβλεπον καὶ ἐπανέβλεπον, καὶ εἶδον ὅτι τὸ ἀποτρόπαιον καὶ τρομερὸν ἐκεῖνο τέρας, τὸ ἄγνωστον καὶ ἀνεξιχνίαστον, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἐγὼ αὐτὸς καὶ ὁ καταλαβὼν με τρόμος. Κατησχύνθην. Ἠνωρθώθην καὶ ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ὅμοιον σκώληκι τῆς γῆς ἐξ αἰδοῦς ὅτι ὑπέστην τοιοῦτον τρόμον. Ἔσυρα τὸ ξίφος μου ἐκ τῆς θήκης· διέρρηξα τοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας καὶ διὰ λακτίσματος τὴν ἤνοιξα καθ' ὁλοκληρίαν. Ἤμην ἕτοιμος νὰ μονομαχήσω, συνέσφιγγον τοὺς ὀδόντας, πλήρης σθένους κατὰ τῆς ἀσθενείας μου. Τὸ βλέμμα μου κατηυθύνθη πρὸς μακρὰν καὶ ἄγνωστον στοάν. Διὰ τῶν θυρίδων αὐτῆς ἐξήστραπτε τὸ ψυχρὸν τῶν ἀλληλοδιαδόχων ἀστραπῶν φέγγος, ἐνῷ ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ θύελλα διέσειον τὴν ἀρχαίαν ἔπαυλιν μέχρι τῶν ἐντὸς τῶν βράχων ἐμπεπηγμένων θεμελίων αὐτῆς.

Ὁ δύσμορφος, ἀνώνυμος καὶ ἀσώματος δράκων ἔφυγεν εἰς τὴν ὄψιν μου διὰ μέσου τῆς μακρᾶς στοᾶς, λίαν μακρᾶς, μακροτάτης, ὑπὸ ἀστραπῶν διαυλακουμένης. Ἔμεινα μόνος εἰς τὴν θέσιν μου, μόνος μετὰ τοῦ τρόμου μου ἐν τῇ ψυχῇ. Προυχώρησα κρατῶν γυμνὸν τὸ ξίφος. Αἱ ἀστραπαὶ περιείλισσον τὴν κεφαλήν μου. Τὰ παράθυρα ἐβόγγων σειόμενα. Ἐκ τοῦ δάσους ἐξήρχετο βοὴ ὁμοία πρὸς τὴν τῆς θαλάσσης. Διὰ τῶν πύργων καὶ ἄνω τῆς στέγης περιέπτηντο οἱ ὁλολυγμοὶ ἑκατοντάδων χιλιάδων φωνῶν, ἀγγελλουσῶν ἐν νυκτὶ δι' οἰμωγῶν μυστηριώδη καὶ φρικαλέα πράγματα. Οὐδὲν ἀνθρώπου οὐς εἰσέτι ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν· ταῦτα δὲ δὲν προέκειτο νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ βάθους τῶν τοίχων τῆς ἐπαύλεως. Ἀλλὰ μυριάδες φωνῶν τὰ ἀνήγγελλον διὰ μέσου τῆς θυέλλης καὶ ἅπασα ἡ φύσις ἐν πλήρει ἀναστατώσει κατεδόα καὶ ἐβρόντα. Προεχώρουν πάντοτε ἐν τῇ στοᾷ ἥτις ἐξετείνετο ἀχανὴς ἐνωπιόν μου, ὅτε αἴφνης βραχίων ἐξελθὼν τοῦ τοίχου ἐτάθη πρός με. Ἡ χεὶρ ἦτο σιδηρόφακτος· μοι ἔνευσεν· ἐν τῇ χειρὶ ἐκείνῃ ἔθεσα τὴν ἐμήν· προσειλκύσθην διὰ κολοσσιαίας δυνάμεως. ἀνηκούστου καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ διεπέρασα τὸν τοῖχον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἶδον δὲ ἐκεῖ ἀγερώχως αἰωρούμενον πρὸς τὸν οὐρανόν, μέχρι τῶν πεπληρωμένων ἀστραπῶν νεφῶν, πύργον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔχαινον πρωτοφανεῖς ἄβυσσοι. Ἐκ τῶν ἐοεβωδῶν θόλων αὐτῶν ἀνήρχετο κλῖμαξ στενή, ἐγκαταλελειμμένη, ὑγρά, σαθρά, ἀτελεύτητος. Κατὰ μῆκος τῆς κλίμακος μέ παρέσυρεν ἀδιακόπως ἡ ἀόρατος χείρ. Ἀνηρχόμην καὶ ὁλονὲν ἀνηργόμην. Εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν εἶδον τὴν κλίμακα εἰς τὰ ὕψη, κρεμαμένην ἐν τῷ κενῷ, ἄνευ στηρίγματος, πολλαὶ δὲ βαθμίδες τῇ ἔλειπον. Τὸ ὕψος αὐτῆς ἦν ἄμετρον. Ἀνηρχόμην καὶ ἡ σιδηρᾶ χεὶρ μέ ἔσυρε πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω κατὰ μῆκος τῶν κλονουμένων βαθμίδων. Ἀνέβαινον χωρὶς νὰ σταθῶ ἀφόβως, πλήρης θάρρους διασκελίζων κούφως τὸ κενόν. Μοι ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπον τὸν οὐρανὸν ἀνοικτὸν ὕπερθεν τῶν νεφῶν καὶ τῆς καταιγίδος καὶ ἐπίστευον ὅτι ἂν ἔκραζον πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἠρώτων, ὁ πολύτιμος οὗτος οὐρανὸς θὰ ἔτρεμε καὶ αὐτὸς μὴ μεταμορφωθῇ εἰς ἐρεβώδη νύκτα. Ἐκκολούθουν ἀναβαίνων. Αἴφνης δὲ ἔστην: Εἶχον φθάσει εἰς ὀροφὴν διάτητον καὶ μελανα. Ἦτο ἀρά γε ὀροφή!

Τὰ πέταυρα αὐτῆς ἦσαν διερρωγότα καὶ ἐν τῇ νυκτὶ ὑπὸ τὴν ἀναλαμπὴν τῶν ἀστραπῶν ἔβλεπέ τις ρωγμάς, δι' ὧν ἡ χάλαζα μετὰ πατάγου κατέπιπτεν. Οἱ τοῖχοι ἦσαν παγεροί. Ἐκ τῶν βυθῶν τοῦ πύργου ἀνήρχετο κρότος ὁμοιάζων τῷ ἐπ' ἀλλήλους ἀνατρεπομένων βράχων ἢ ταῖς βρονταῖς μυριάδων τηλεβόλων καὶ ὅλων ἐκρηγνυο-

μένων. 'Ετι τῆς τελευταίας ἀσθενεστάτης βαθμῖδος ἡ τέως θλιβουσά με χεὶρ μὲ ἀφῆκεν ἐλεύθερον, φωνὴ δέ τις τραχεῖα καὶ ὑπόκωφος, ἀλλὰ γνωστή, μοὶ λέγει· «Ἴδέ με! Μὲ ἀναγνωρίζεις;»

Τότε δὲ ἐγγύς μου εἶδον ἐμαυτὸν, ἐν σαρκὶ καὶ ὀστοῖς, ὠχρὸν τὴν ὄψιν, διεσταλμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀτολειθωμένον, ἄνευ φωτός, ἐπικίνδυνον ὡς ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἄβυσσος, ἄνευ θελήσεως, ἄνευ ζωῆς. Ἤκουσα πάλιν τῆς φωνῆς λεγούσης μοι· Εἶμαι ἡ ἀλαζονεία σου. Δὲν κατελήφθης ὑπὸ τρόμου βλέπων με; Δὲν τρέμεις βλέπων τὴν στενωτάτην ταύτην δι' ἀμφοτέρους κλίμακα διὰ σὲ, καὶ τὴν ἀλαζονείαν σου; Δὲν εἴμεθα λίαν βαρεῖς, ἡ δὲ κλῖμαξ ἀσθενεστάτη; Παρατήρησον πῶς κάμπτεται. Αἴφνης δὲ ἐξερράγη γέλως τόσον φρικώδης ὥστε τοῦ κεραυνοῦ ἡ βροντὴ ἐφάνη ὡς γλυκὺς θροῦς τῶν κυμάτων ἀπέναντι τοῦ καγχασμοῦ ἐκείνου. Ἀπήντησαν δὲ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ πυθμένος τῶν ἀβύσσων μυριάδες ὑποχθονίων φωνῶν.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΝ ΑΔΑΜ

Ἡ ἐν Παρισίοις παρεπιδημοῦσα ἑλληνικὴ νεολαία ἤρξατο ἀπό τινος ἐπεκτείνουσα τὸν κύκλον τῆς δράσεώς της καὶ πέρα τῶν ὁρίων τῶν σπουδαστηρίων καὶ τῶν παρισινῶν Πανεπιστημίων. Πλὴν τῆς ἐπιμνημοσύνου τελετῆς, ἣν διωργάνωσε κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου καὶ ἥτις συνήγαγεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ πολλοὺς τῶν μακρὰν τῆς ἑλληνικῆς γῆς διαιτωμένων Ἑλλήνων, ἄλλη ὡραία καὶ εὐγενὴς ἑορτὴ συνήνου καὶ πάλιν τοὺς νέους σπουδαστὰς τὴν μεγάλην Πέμπτην ἐν τῷ ὡραίῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ μεγάρῳ τῆς κ. Ἰουλιέττης Ἀδάμ, τῆς λογίας φιλελληνίδος καὶ ἐκτάκτου συνεργάτιδος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ὅμιλος ἐκλεκτῶν νέων Ἑλλήνων σπουδαστῶν συνέλαβε τὴν ὡραίαν ἰδέαν νὰ προσφέρῃ τῇ Γαλάτιδι συγγραφεῖ ὡραῖον ἐκ χαλκοῦ ἀνάγλυφόν της εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τῶν ἐν Παρισίοις παρεπιδημούντων Ἑλλήνων διὰ τὰ φιλελληνικὰ αὐτῆς αἰσθήματα.

Διερμηνεὺς τῶν ὑπὲρ τῆς κ. Ἀδὰμ αἰσθημάτων τῶν προσφερόντων αὐτῇ τὸ δῶρον τοῦτο ἐγένετο ἡ δεσποινὶς Σεβαστὴ Καλλισπέρη, ἡ καὶ ἰδιοχείρως προσενεγκοῦσα αὐτῇ τὸ ἀνάγλυφον, ὅπερ συνώδευσε διὰ τῆς ἀκολούθου προσφωνήσεως.

«Δὲν δύναμαι, Κυρία, νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὸ αἴσθημα τῆς ὑπερηφανείας, ὑφ' ἧς κατακλύζεται ἡ ψυχή μου διὰ τὴν τιμήν, ἣν οἱ συμπολῖταί μου ἀνέθηκάν μοι νὰ προσφέρω ὑμῖν τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς συμπαθείας, εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ των πρὸς τὴν ἔνδοξον Γαλλίδα, ἥτις τόσα κέκτηται δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου γενναιότητός της, τοῦ ἐξόχου πνεύματός της καὶ τῶν τόσον ποικίλων προτερημάτων, ἅτινα ἀναπτύσσει εἰς ὑπεράσπισιν παντὸς καλοῦ καὶ εἰς προστασίαν παντὸς καταθλιβομένου.

Ἐπιτρέψατέ μοι, Κυρία, νὰ σᾶς εἴπω ὅτι πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ αὗται εἶναι ὑπέροχοι, καὶ ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ αὐτὰς ἀνεπτυγμένας εἰς τοιοῦτον βαθμὸν εἰ μὴ εἰς τὸ γενναῖον γαλλικὸν ἔθνος, παρ' ᾧ συνεχίζετε, κυρία μου, τὴν παράδοσιν τῶν γυναικῶν ἐκείνων τῆς μεγαλοψυχίας καὶ τῆς μεγάλης καρδίας, αἵτινες ἐξέχυσαν ἐπὶ τῆς χώρας των ἀπαράμιλλον αἴγλην καὶ μετέδωκαν ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον τὸ γόητρον τῆς Γαλλίας».

Τὰς λέξεις ταύτας ἀπήγγειλεν ἡ νεαρὰ φιλόλογος μετὰ προφορᾶς ὡραίας καὶ ὕφους συγκινήσαντος τὴν κ. Ἀδάμ, ἥτις δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνταπαντήσῃ, καταληφθεῖσα ὑπ' ἀκρατήτου συγκινήσεως, ἀλλ' ἥτις ἐπανειλημμένως καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ηὐχαρίστησε τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ θερμότατα ἠσπάσθη τὴν δεσποινίδα Καλλισπέρη, ἣν μετὰ τῶν λοιπῶν προσεκάλεσεν εἰς τὴν ἀνὰ Πέμπτην διδομένην ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῆς ἑσπερίδα.

Καὶ ἡμεῖς συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας ἐντεῦθεν τὴν εὐγενῆ τῶν νέων συμπολιτῶν μας ὁμάδα, ἰδίᾳ δὲ τὴν εὐπαίδευτον φίλην δεσποινίδα Σεβαστὴν Καλλισπέρη.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΕΠΙ ΤΑΦΟΥ ΑΥΤΟΧΕΙΡΟΣ

Εἶμαι ψηλὰ σὲ μιὰ κορφὴ καὶ κάθομαι καὶ γράφω·
κάτω κοιμᾶται ἡ θάλασσα ἡ γαλανοβαμμένη·
γιὰ συντροφιὰ ἔχω δίπλα μου μιᾶς λιγερῆς τὸν τάφο,
ποὺ 'ς τὴν ἀγάπη ἐπίστεψε καὶ 'βγῆκε γελασμένη.

Σ' τὴ γύρω τὲ μου σιγαλιὰ πουλάκι ὀρφανεμμένο
τὴ μελωδιὰ τὴ λυπηρὴ τοῦ τραγουδιοῦ του χύνει
μέσα σὲ σχίνου φουντωτοῦ τοὺς κλώνους τρυπωμένο,
σὰν νὰ ζητάῃ τῆς λιγερῆς τὸν ὕπνο νὰ ὀμορφύνῃ.

Τῆς λιγερῆς ποὺ ἠθέλησε ἐδῶ 'ς τὰ γυμνωμένα
πλευρὰ τοῦ λόφου τὸ στερνὸ σπιτάκι της νὰ κτίσῃ
νὰ μὴ 'γροικᾷ ἡ ψυχοῦλά της λόγια φασμακωμένα,
καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν κακῶν τὰ στόματα νὰ κλείσῃ!

Ἡ ἔρημη! ἔνναν καιρό, πρὶν τὴ γελάσῃ ἐκεῖνος,
μέσ' 'ς τῆς ζωῆς λουλούδιζε κι' αὐτὴ τὸ περιβόλι,
καὶ σκόπαγε τριγύρω της μοσχοβολιὰ, σὰν κρίνος,
κι' ἤταν κυμάρι τοῦ χωριοῦ καὶ τὴν ζηλεύαν ὅλοι.

Μὰ ἐφθόνησε τὴ μοῖρά της ὁ ἔρως ὁ προδότης
καὶ μὲ μορφὴ πλληκαριοῦ ποὺ 'χε ἀ τὸ πέρα στήθεια
'πῆγε μιὰ μέρα, ὁ ἄπονος! 'ς τὸ τίμιο σπιτικό της
καὶ τὴν καρδιά της γέλασε μὲ χίλια παραμύθια.

Τῆς ἔταξε, μὲ τί καρδιὰ εἶπ' ἕνα τέτοιο ψέμμα,
στεφάνι 'ς τὸ κεφάλι της νυφιάτικο νὰ βάλῃ,
κι' αὐτή, σὰν κόρη ποὺ 'τανε κι' εἶχε ς' τῆς φλέβες αἷμα,
καρδιὰ ψυχὴ παρέδωκε 'ς τοῦ πλάνου τὴν ἀγκάλη.

Κι' ὅταν μιὰ μέρα μοναχὴ καὶ καταφρονεμένη,
χωρὶς προστάτη 'βρέθηκε 'στῆς δυστυχιᾶς τὴ στράτα,
ἡ λύπη μέσ' 'ς τὸν κόρφο της ὀχιὰ φαρμακεμμένη
ξεγλύστρησε κι' ἐμάρανε τὰ τρυφερά της νιάτα.

Κ' ἔκλαψε ἡ μαύρη, ἔκλαψε ὅσο 'μπορεῖ νὰ κλάψῃ
καρδιὰ ποὺ ἔμεινε' ὀρφανὴ γιὰ πάντ' ἀπ' τὴν ἐλπίδα·
'ς τὸ δάκρυ ὅμως δὲ 'μπόρεσε τὸν πόνο της νὰ θάψῃ,
οὔτε κι' ἀπ' τῆς κατηγοριᾶς νὰ φύγῃ τὴ λεπίδα.

Κ' ἕνα πρωὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ πικρό της στρῶμα
μ' ἀπελπισμένη ἀπόφασι νὰ θάψῃ τὴ ζωή της,
ποὺ τόσο τὴν ἐκούραζε 'ς τῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα
κ' ἔκαμε ἐμπρός 'ς τὴν Παναγιὰ σκυφτὴ τὴν προσευχή της.

Κι' ἀφοῦ πεῖ προσευχήθηκε, τὰ μάτια της σπογγίζει
καὶ μὲ τὸ χέρι της τ' ἀχνὸ π' ὁ πόνος δυναμώνει
ἕνα ποτῆρι βαθυὸ φαρμάκι τὸ γεμίζει
κι' ἀτάραχη 'ς τὰ στήθεια της τὸ θάνατο κενώνει!

. . . . . .

Κοιμήσου μέσ' 'ς τὸ μνῆμά σου, ψυχὴ βασανισμένη,
'ς τὴ πονεμένη σου καρδιὰ τὴ μαύρη τὴ χολή της
ἂν ἔχυσε ἡ κατακραυγὴ τοῦ κόσμου θυμωμένη,
μὰ εἶναι 'ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανὸ Θεὸς δικαιοκρίτης!...

Ἀγράμπελη.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΝ ΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΩ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὅτι δὲν εἶναι μόνον φωτογραφεῖον διὰ κυρίας, ὥς τινες ἐνόμιζον, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου τῆς Οὐαλλίας, τοῦ πρίγκιπος τῆς Βαττεμβέργης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Γεωργίου ἐφωτογραφήθησαν ἐν τῷ φωτογραφείῳ τούτῳ. Ὥστε παρὰ τὸν σεμνὸν τίτλον του τὸ φωτογραφεῖον τῶν Ἀδελφῶν δεσποινίδων Κάντα δικαιοῦται ἀπὸ τοῦδε νὰ φέρῃ τὰ σήματα τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ἀγγλικοῦ βασιλικοῦ οἴκου.

Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίᾳ ἀποτελεῖ δι' αὐτὰς τίτλους καὶ δικαιώματα καλλιτεχνικῆς δεξιότητος εἶναι ἡ ἐκλεκτὴ καὶ μεγάλη πελατεία, ἣν ἐν τόσῳ μικρῷ χρονικῷ διαστήματι ἀπέκτησαν.

Ὅτε πρὸ διετίας αἱ Ἀδελφαὶ δεσποινίδες Κάντα ἔγραφον ἡμῖν ἐκ Παρισίων ὅτι ἠσχολοῦντο εἰς ἐκμάθησιν τῆς φωτογραφίας καὶ διηρώτων, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐλπὶς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν Ἀθήναις, ἐσπεύσαμεν νὰ παροτρύνωμεν αὐτὰς νὰ ἔλθωσι, πεποιθυῖαι ὅτι ἤθελον εὐδοκιμήσει. Σήμερον πρῶται ἡμεῖς χαίρομεν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ πορείαν τοῦ ἐργαστασίου των, ἐξ οὗ καὶ πάλιν ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ περὶ ἀνάγκης τῆς εἰς τέχνας ἐπιδόσεως μεγάλης μερίδος τῶν Ἑλληνίδων ἰδέαι μας εἶναι ὀρθόταται.

Κυρίαι τινές, πρὸς ἃς τότε ἀνεφέραμεν τὴν περὶ προσεχοῦς ἱδρύσεως γυναικείου φωτογραφείου εἴδησιν καὶ τὴν τῇ παρακινήσει ἡμῶν ἀπόφασιν τῶν δεσποινίδων Κάντα νὰ ἀποκαταστηθῶσιν ἐν Ἀθήναις, μᾶς ἀπήντησαν μειδιῶσαι: «Τῆς παίρνετε 'ς τὸ λαιμό σας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν 'μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν Εὐρώπην.»

Ἐρωτῶμεν σήμερον τὰς ἀπαισιοδόξους κυρίας: ἐξακολουθοῦσιν ἄρα νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν ἰδέαν;

Ἐπαναλαμβάνομεν, καὶ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ καλῶς, ὅτι αἱ πολλαὶ νεάνιδες τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ἐπιδιδόμεναι μόνον εἰς τὰ γράμματα ἀντὶ νὰ μαραίνωνται καὶ στένωσιν ὄπισθεν γαμβρῶν καὶ διαψευδομένων ὁσημέραι ἐλπίδων, ὀφείλουσι νὰ κατατάξωνται εἰς βιοπαραγωγοὺς καὶ εὐγενεῖς τέχνας, δι' ὧν καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐν γένει οἰκογένεια θέλει εὐημερήσει καὶ ἡ διὰ τοῦ γάμου ἀποκατάστασις αὐτῶν, ὁ φυσικὸς οὗτος τῆς γυναικὸς προορισμός, θέλει ἐντελῶς ἐξασφαλισθῆ.

Πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες νὰ ἐννοήσωμεν τὸ τοῦ Ἡσιόδου «ἔργον μὲν οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος», ὅτι τοὐναντίον ἡ ἐργασία καὶ ἐξευγενίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ παρέχει τὰ μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ζῇ βίον εὐμαρῆ καὶ ἀπολαυστικόν, καὶ νὰ γίνηται χρήσιμος καὶ εἰς τὸν πλησίον καὶ εἰς τὴν πατρίδα.

Ἀνάγκη, νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἡ γυνὴ ὡς καὶ ὁ ἀνὴρ δικαιοῦται νὰ ἐπιδιώξῃ διὰ τῆς ἐργασίας τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης της καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντός της, ἐὰν εἶναι πτωχή, τὴν δι' αὐτῆς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησίν της, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πλησίον καὶ τῆς πατρίδος, ἐὰν εἶναι πλουσία.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Μεθ' ὅλην τὴν γνωστήν μοι κατὰ τῆς πολυτελείας αὐστηρότητά σας, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐνθαρρύνετε τὴν εἰς τὴν καλαισθησίαν ἐπίδοσιν τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν σας. Τοῦτο ἄλλως τε ἀποβαίνει εἰς τῶν οὐσιωδεστάτων παραγόντων τῆς γυναικείας εὐδαιμονίας, ὡς καὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ καὶ τῆ, ἐξημερώσεως τῶν ἠθῶν πάσης κοινωνίας. Τὸ νὰ τηρῆτε λοιπὸν τὰς ἀναγνωστρίας σας ἐνημέρους εἰς πᾶσαν τοῦ συρμοῦ μεταρρύθμισιν, ὑποδεικνύουσα ἐν ταὐτῷ τί τὸ φευκτὸν ὡς πολυδάπανον, ἀνάρμοστον καὶ γελοῖον καὶ τί τὸ ἀξιομίμητον, ὡς κομψόν, καλαίσθητον καὶ οἰκονομικόν, οὐ μόνον δὲν προσκόπτετε εἰς τὸ πρόγραμμά σας, ἀλλὰ τοὐναντίον προλαμβάνετε πολλὰ ἀνάρμοστα, ἀδικοῦντα καὶ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν καλαισθησίαν, καὶ δὴ τὸ σπουδαιότερον, τὸ βαλλάντιον τῶν Κυριῶν. Ἐντεῦθεν ὁρμωμένη ἀναλαμβάνω ἀπὸ σήμερον νὰ σᾶς ἀποστέλλω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀρθρίδιόν τι περὶ καλαισθητικῆς γυναικείας ἀμφιέσεως, ὅπερ ἐλπίζω ὅτι θέλετε φιλοξενεῖ εὐχαρίστως εἰς τὰς στήλας τῆς ἀγαπητῆς μοι «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἐν τοῖς ἀρθριδίοις μου τούτοις ἐλπίζω ὅτι θέλετε μοὶ ἐπιτρέψει νὰ μὴ περιορισθῶ εἰς ἁπλῆν τῶν συρμῶν ἀναγραφήν, ἀλλ' εἰς ἰδίας ἐπ' αὐτῶν κρίσεις καὶ εἰς ἐπιδοκιμασίαν ἢ ἀποδοκιμασίαν ἐκείνων, οἵτινες οὐδένα ἄλλον λόγον ὑπάρξεως ἔχουσιν ἢ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς ἐφευρέτας ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς καὶ τοῦ νέου.

Ἐπιμένω δι' εἰς τοῦτο διότι ὁ συρμός, ἵνα ἴσως ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι κυράρχος, λαμβάνει πολλάκις τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ, ὡς πάντες οἱ κυράρχοι, ἰδιοτροπίας, ὧν τὰς συνεπείας δυστυχῶς ὑφίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ὡραῖον μὲν, ἀλλ' ἀσθενὲς καὶ τυφλῶς ὑποτεταγμένον αὐτῷ φῦλόν μας.

Καὶ σήμερον ἀκριβῶς εὑρισκόμεθα εἰς μίαν τῶν περιστάσεων τούτων, καθ' ἃς ὁ ἄδικος οὗτος Πρωτεὺς φαίνεται προτιμῶν καὶ μεγάλως ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ τῶν ἰσχνῶν, πρὸς μεγίστην βλάβην τῶν εὐδαιμόνων ἐκείνων, ὧν τὰ λουκούλλεια γεύματα καὶ ὁ ἤρεμος καὶ ἀπολαυστικὸς βίος εὐρύνει σὺν τῷ χρόνῳ καὶ στρογγυλοῖ τὸ σῶμα.

Σήμερον λοιπὸν βασιλεύουσιν αἱ λεπταί, αἱ ἰσχναί· ὅ,τι δ' ἁρμόζει εἰς αὐτὰς εἶναι κατ' ἐξοχὴν τοῦ συρμοῦ. Αἱ στεναὶ καὶ περιωρισμέναι ἀνὰ πᾶσαν αὐτῶν διεύθυνσιν ἐσθῆτες διαγράφουσι χαριέντως τὰς λεπτὰς καὶ ὁμαλὰς σωματικὰς αὐτῶν γραμμάς.

Τὰ περικόρμια, καίτοι διετήρησαν τὸ δικαίωμα τῆς εὐρείας διαστάσεως ὅπου ἡ γυναικεία καλλονὴ ἀπαιτεῖ τοῦτο, συσφίγγουσι σφιγγοειδῶς τὴν ὀσφύν, ὅπερ λίαν ἐπιβλαβὲς δι' ὅσας διατίθενται νὰ ἀκολουθῶσι τὸν συρμὸν ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ. Ἀλλ' αἱ εὐτραφεῖς, αἱ εὔρωστοι, αἱ παχυλαὶ ἂς προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὰς κινδύνου. Μὴ ζητήσωσι νὰ συσφίγξωσι τὸ σῶμα ἐντὸς στενῶν ἐσθήτων καὶ στενῶν περικορμίων, διότι καταφανεστέρα ἀηδὴς καθίσταται ἡ σωματικὴ αὐτῶν εὐτραφία, δυσανάλογος δὲ καὶ δυσάρμοστος ἡ ὑπὸ τοιούτους ὅρους κατὰ τὸν συρμὸν ἀμφίεσις.

Τὰ περιχείρια (μανίκια) φέρονται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διαφόρου χρώματος ἢ τὸ λοιπὸν περικόρμιον, ἐκ τοῦ συνήθους τῶν ἐξαρτημάτων χρώματος.

Τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας εἶναι τὸ μᾶλλον χαϊδευμένον, τὸ μᾶλλον περιποιημένον παρὰ τοῦ συρμοῦ. Τὰ στολίζουσι, τὰ πτυχόνουσι, τὰ πομφολύζουσι, τέλος εἶναι τὸ μονάκριβον τῆς πολυτελείας καὶ τῶν ἐξαρτημάτων μέρος.... Δὲν εἶναι δὲ ποσῶς εὔσχημα, ἀλλ' οὔτε ἀνταπο-

κρίνονται πρὸς τὸν προορισμόν των, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀφίνουσι τὸ πλεῖστον τοῦ βραχίονος γυμνόν...

Φόβος ὑπάρχει μὴ ἐντὸς ὀλίγου λάβωσι, δίκην μεγάλων ἀεροστάτων, διαστάσεις, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν τῆς ποτε καλαισθητικῆς ἀμφιέσεως τῶν μητέρων μας. Ἡ ἐπὶ τῶν ὤμων δὲ πολύπτυχος καὶ πομφολύζουσα ἐπιρραφὴ ἀνέρχεται τοσον ὑψηλά, ὥστε προσδίδει εἰς τὰς γυναῖκας πλαστὸν ὕφος μεγάλων καὶ βραχυλαίμων πτηνῶν, ἑτοίμων νὰ ἀναλάβωσι τὴν πτῆσίν των.

Εἰς τὸ ἄχαρι τοῦτο τῶν ἐξαρτημάτων ὕψος τὸ ἀποκρῦπτον τοὺς μακροὺς καὶ ἰσχνοὺς λαιμούς, τὸ ἀναπληροῦν τὰ κενά, ἅτινα σχηματίζουσι περὶ ἑαυτὰ πρόσωπα ὀστεώδη καὶ ἐπιμήκη καὶ καταστρέφουσι τὴν συμμετρίαν προσώπων εὐτραφῶν καὶ στρογγύλων, στηριζομένων ἐπὶ βραχυτραχήλου βάσεως, προστίθεται καὶ περιλαίμιον τῶν Μεδίκων, ἥτοι πολὺ ὑψηλὸν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκτετραχηλισμένον πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔνθα ἀναστρέφεται καὶ πίπτει πρὸς τὰ κάτω δι' ὀζειῶν ὀδοντωτῶν γωνιῶν.

Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίᾳ ἀποτελεῖ σήμερον τὸν θρίαμβον τῶν μεγάλων Παρισινῶν ραπτριῶν εἶναι τὸ λοξὸν περικόρμιον, ἄνευ ραφῶν καὶ πορπῶν ἢ κομβίων, προσαρμοζόμενον μόνον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ὤμου καὶ ὑπὸ τὸν βραχίονα διὰ κεκρυμμένων πορπῶν.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἔκτακτον τῆς ραπτρίας δεξιότητα, θώρακα καὶ κορμὸν γραμμῶν τελείων καὶ ἠμέμπτων καὶ στηθόδεσμον λεπτὸν καὶ καλοῦ σχήματος.

Διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην κλεξήλια διαφανῆ καὶ ἀοικτοῦ χρώματος θεωροῦνται καταλληλότατα, δι' ἐδῶ τοὐλάχιστον, ἔνθα χρησιμεύουσιν ἁπλῶς ὅπως μὴ ὁ ἥλιος θαμβοῖ τοὺς ὀφθαλμούς, ὄχι ὅμως ἵνα καὶ μὴ θερμαίνῃ, διότι ἡ δύναμις του κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον εἶναι ἀσθενεστάτη. Αἱ κομψευόμεναί μας φέρουσι τοιαύτας ἐξ ἀνοικτοχρόου γάζης μὲ πληθὺν ταινιῶν καὶ μὲ ράβδον ὅσῳ τὸ δυνατὸν μακροτέραν.

Καλαίσθητος.

ΤΑ ΡΟΔΑ ΕΝ ΤΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Πᾶσαι καὶ πάντες ἀγαπῶσι τὰ ρόδα καὶ εἶναι δύσκολον νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸν αἰῶνά μας ἀδροδίαιτός τις ὡς τὸν Συβαρίτην Μουρίδην, τὸν παραπονεθέντα ποτὲ ὅτι ἐν φύλλον ρόδου εἶχεν ἐμποδίσει αὐτὸν νὰ κοιμηθῇ. Τὸ φιλάρεσκον τοῦτο ἄνθος, τὸ θαυμάσιον τὴν χάριν καὶ μαγευτικὸν τὸ ἄρωμα, δὲν ὀφείλει τὴν φήμην του μόνον εἰς τὴν καλλονήν του. Παρὰ τὰ ἐφήμερα κάλλη του, ἔχει πληθὺν ἄλλων πολυτίμων ἰδιοτήτων, ἃς ἡ ἰατρικὴ ἐπωφελῶς ἐχρησιμοποίησεν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐτίμων τὸ ρόδον οὐ μόνον ὡς τὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων, ἀλλὰ καὶ ὡς πολύτιμον φάρμακον. Ὁ Πλίνιος καλεῖ αὐτὸ πανάκειαν πάσης νόσου καὶ παντὸς κακοῦ.

Καίτοι δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ ρόδα ἀπώλεσαν μέγα μέρος τῆς θεραπευτικῆς αὐτῶν δυνάμεως, οὐχ ἧττον χρησιμοποιοῦνται μέχρι σήμερον εἰς διαφόρους παθήσεις. Ὑπάρχει εἶδος ρόδων ἐκ Συρίας καταγομένων, περιεχόντων μεγάλην δόσιν ταννίνης καὶ χρησιμευόντων ἐν ἀφεψήματι συγκινωμένῳ μετ' ἄλλων φαρμάκων ὡς στυπτικὸν τοῦ στομάχου ἢ οἱουδήποτε μέρους τῆς πεπτικῆς συσκευῆς, πρὸς τούτοις δὲ εἰς γαργαρισμούς, ἐγχύσεις κτλ.

Τὸ τριανταφυλλόνερον, ὅπερ κατασκευάζεται διὰ τῆς ἐν τῷ ὕδατι ἐναποθέσεως ἑκατομφύλλων ρόδων καὶ τῆς ἀποσταλάξεως τοῦ ὕδατος αὐτῶν, χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ καταπραΰνῃ τὸν ἐρεθισμὸν τῶν βλεφάρων καὶ ἐν γένει τῆς ἐπιδερμίδος.

Ἀφέψημα, εἴκοσι-τριάκοντα πετάλων λευκῶν ἢ ὠχρῶν ρόδων ἀποτελεῖ ἐξαίρετον καθαρτικὸν διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Εἰς τὰ μικρὰ δίδουσι τὸ ἀφέψημα τοῦτο ἀνὰ κοχλιάρια καφέ. Ροδοζάχαρις δὲ κατασκευαζομένη διὰ ρόδων τοῦ Ἀπριλίου, ἀποτελεῖ ἀναλόγως τῆς δόσεως καθαρτικὸν καὶ διὰ τοὺς μεγάλους. Καταπραϋντικὸν διὰ τοὺς πόνους τοῦ λαιμοῦ καὶ τὰς ἅφας (ἄφτρες) τῶν βρόγχων εἶναι σιρόπιον κατασκευαζόμενον ὑπὸ πετάλων ἐρυθρῶν τριανταφύλλων καὶ μέλιτος.

Ὡς ἀρωματικὸν δὲ καὶ καθαρίζον τὴν ἐπιδερμίδα ὄξος ἀεὶ κυρίως ὀφείλουσι νὰ προτιμῶσι καὶ διὰ τὸ ἄρωμα καὶ τὰς ὑγιεῖς αὐτοῦ ἰδιότητας τὸ ὄξος τριανταφύλλων, ὅπερ κατασκευάζουσιν ὡς ἑξῆς. Θέτουσιν ἐντὸς φιαλῶν ἀρκετὰ πέταλα ρόδων, βράζουσι καθὼς ὄξος καὶ χύνουσιν ἐπ' αὐτῶν, ἀφίνουσι δὲ οὕτω ἐπὶ 15 ἡμέρας. Μετὰ ταῦτα περῶσι τὸ ρευστὸν τοῦτο διὰ λεπτοῦ καὶ καθαροῦ ὑφάσματος, θέτουσιν ἐντὸς φιαλῶν, ἃς κλείουσιν ἑρμητικῶς. Μετὰ ἕνα μῆνα ἀποπωματίζουσι καὶ ἔχουσιν ὄξος δροσιστικώτατον καὶ ὑγιεινότατον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ξηραίνετε εἰς τὸν ἥλιον πολλὰ πέταλα ρόδων, μετὰ ταῦτα κλείετε αὐτὰ ἐντὸς ξυλίνου κιβωτιδίου καὶ ἐπιπάσσετε ἀνὰ διαστήματα διὰ λεπτοῦ τοῦ μαγειρείου ἅλατος. Κλείετε ἑρμητικῶς, τὸν χειμῶνα, ἀνοίγετε τὸ κιβωτίδιον καὶ τοποθετεῖτε αὐτὸ ὑπὸ ἔδραν τινὰ ἵνα τὸ δωμάτιον ἀποπνεῃ ὡραῖον ρόδων ἄρωμα.

Ἑλένη Σμῶτς.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Παρνασσοῦ. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡμιεπισήμως ἡ ἔναρξις τῆς Καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, ἣν τὸ καλλιτεχνικὸν ἴμβημα τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» χάρις εἰς τοὺς ἀτρύτους κόπους τοῦ κ. Α. Φιλαδελφέως κατήρτισεν.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν οὔτε περιγραφὴν τῆς καλλιτεχνικῆς κατατάξεως τῶν διαφόρων ἐκθεμάτων, οὔτε κρίσεις ἐπ' αὐτῶν σήμερον, ἐπιφυλασσόμεναι νὰ ἐδημοσιεύσωμεν τὴν ἄνευ ἀτιμώσεων γνώμην μας μετ' ἐπισταμένην καὶ λεπτομερῆ τῶν ἀξίων λόγου ἐκθεμάτων μελέτην. Συγχαίρομεν ἐν τούτοις τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τοὺς διοργανωτὰς τῆς ἐκθέσεως ταύτης, ἰδίᾳ δὲ τὸν γνωστὸν καλλιτέχνην τοῦ λόγου καὶ τοῦ χρωστῆρος κ. Α. Φιλαδελφέα, διὰ τὴν καλαισθητικὴν διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν, καὶ τὴν τιμητικὴν θέσιν, ἣν παρεχώρησεν εἰς τὸ ὡραῖον ἔργον τῆς κ. Ἀβραμίδου, τὴν εἰς μικρὸν καλλιτεχνηθεῖσαν δεξιῶς Ἀκρόπολίν της μεθ' ὅλων τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀθανάτων μνημείων, περὶ ὧν προσεχῶς ἐν ἐκτάσει.

Ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς τῆς διευθυντρίας τοῦ ἐν Πέραν Παρθεναγωγείου. Τὸ ἐν Πέραν Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον ἦγε κατ' αὐτὰς ἑορτὴν ἐπίσημον, σπανίως ἀναγραφομένην εἰς τὰ σχολικὰ χρονικά. Ἡ διευθύντρια αὐτοῦ ἐτέλεσε τὴν ἐπέτειον τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ συνεχοῦς ὑπηρεσίας της, διεξαχθείσης καθ' ὅλον τοῦτο τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης διεβίβασε δι' ἐπισήμου ἐγγράφου πρὸς τὴν ἑορτάζουσαν κ. Ἑλένην Καλογερᾶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκθύμως ἐπευλογούσης τοὺς μόχθους τῶν κοπιώντων ὑπὲρ τῆς πατρίου καὶ κατὰ Χριστὸν ἀγωγῆς τῆς σπουδαζούσης ὁμογενοῦς νεότητος.

Ἀμαζόνες ἐν τῷ Αὐστριακῷ στρατῷ. Τριακόσιαι νεάνιδες Πολωνίδες ἐπέδοσαν εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ στρατιωτικὴν διεύθυνσιν ἀναφορὰν μετὰ σχεδίου καταρτισμοῦ σώματος ἐκ νεανίδων ἐθελοντῶν. Πολλαὶ ἐξ ἡμῶν, λέγουσιν ἐν τῇ ἀναφορᾷ των, ρωμαλέαι καὶ ἰσχυραὶ νεάνιδες, μένουσαι ἄγαμοι, ἀποτελοῦσι σημαντικὴν δύναμιν, ἥτις ἀδίκως ἀπόλλυται, ἐν ᾧ τοιαύτην ἔχει ἀνάγκην ἡ πατρὶς βραχιόνων καὶ ὅπλων. Ζητοῦσιν ὅθεν ἵνα μετὰ τὴν ἐντελῆ ἐκγύμνασίν των γίνωνται ἀποδεκταὶ εἰς τὰ γενικὰ γυμνάσια, ὑποσχόμεναι νὰ φέρωσιν ἰδίαν ὁμοιόμορφον στολὴν καὶ ἴδιον ἀκόμη ἵππον.

Πολιτικὰ δικαιώματα Ἑλβετίδων καὶ Ἰταλίδων. Εἰς τὰς Ἑλβετίδας γυναῖκας ἐπιτρέπεται ἀπὸ πολλῶν ἤδη δεκάλων ἐτῶν νὰ παρίστανται μάρτυρες εἰς πᾶσαν πολιτικὴν πρᾶξιν, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν δημοσίαν τοιαύτην. Ἡ Ἰταλία, ἀναγνωρίσασα τὸ ὀρθὸν τῆς νομοθεσίας ταύτης, παρεχώρησε τὰ αὐτὰ εἰς τὰς Ἰταλίδας πολιτικὰ δικαιώματα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1877.

Ὀχετοὶ γάλακτος. Ἀπίστευτον ἴσως, ἀλλ' ἀληθὲς διὰ τὸν κόσμον ἰδίᾳ τῶν θαυμασίων, ἅτινα οἱ τοῦ Νέου Κόσμου κατοικοι ἐπινοοῦσι καθ' ἑκάστην. Ἐτέθησαν λοιπὸν εἰς τὰ μεγαλείτερα μέγαρα καὶ ξενοδοχεῖα παρὰ τοὺς ὑδροφόρους καὶ ἀεριοφόρους σωλῆνας καὶ γαλακτοφόροι τοιοῦτοι, διοχετεύοντες τὴν ἀναγκαίαν ποσότητα τοῦ γάλακτος, εὐθὺς ὡς τηλεφωνικῶς εἰδοποιηθῇ περὶ τούτου τὸ κεντρικὸν βουστάσιον. Ἡ ἑταιρεία τῶν γαλακτοκομείων τούτων προσφέρει τοιουτοτρόπως γάλα τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀπελχθέν, ἐνῷ ἀπέχει τῆς πόλεως ἀρκετὰς λεύγας. Βαθμηδὸν ἴσως κατορθωθῇ τοιοῦτοι σωλῆνες νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς πάσας τὰς ἀμερικανικὰς οἰκίας.

Ὅπου ἡ ἀνάγκη εἶναι ὁ καλλίτερος διδάσκαλος τῆς γυναικός. Ἡ μὶς Μαρία Μύλλερ ὑπῆρξεν ἴσως ἡ πρώτη γυνὴ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, ἡ ἀναλαβοῦσα

τὴν διοίκησιν μεγάλου ἱστιοφόρου πλοίου, χωρὶς νὰ σπουδάσῃ τὴν ναυτικὴν ἐπιστήμην εἰς οὐδεμίαν σχολὴν τοῦ κόσμου. Ἥτο κόρη πλουσίου ἐμπορανάκτου, ὅ,τις ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν του, πλὴν ἑνὸς πλοιαρίου, ὅπερ κατὰ τύχην παράδοξον κατώρθωσε νὰ δώσῃ. Ὁ δυστυχὴς γέρων ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης, ἐγκαταλείψας πολυμελῆ οἰκογένειαν εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης. Ἡ πρωτότοκος αὐτοῦ κόρη ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ πλοίου, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων δὲ τῶν μικρῶν ἐμπορικῶν ταξειδίων της κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειάν της, βαθμηδὸν δὲ κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ μικρὰν περιουσίαν, ἣν ἀποθανοῦσα ἐκληροδότησε εἰς τὴν νεωτέραν ἀδελφήν της, ἥτις ἐπίσης διετήρησε τὸ βρίκιόν της μέχρι τοῦ 82ου τῆς ἡλικίας της ἔτους, καθ' ὃ ἀπέθανεν.

Ἰδιότητες τοῦ λαγωοῦ. Ὁ λαγὼς ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν ὡς τὸ ἔμβλημα τοῦ φόβου, παρὰ τινων μάλιστα τούτων ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ τρώγωσι λαγωοὺς διότι ἐπίστευον ὅτι τὸ κρέας τοῦ λαγωοῦ ἠμβλυνε τὴν διάνοιαν καὶ διέθετε πρὸς ὕπνον καὶ πρὸς μελαγχολίαν.

Οἱ Ρωμαῖοι τοὐναντίον ἐτίμων μεγάλως τὸ κρέας τοῦ ζῴου τούτου ὡς ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξωραΐζῃ τὸν ἐξ αὐτοῦ τρώγοντα.

Διισχυρίζοντο ὅτι οἱ τακτικῶς τρώγοντες σάρκας λαγωοῦ ἐγίνοντο λευκότατοι μὲ τρυφερὸν καὶ ροδινὸν δέρμα καὶ μὲ ἐντελῆ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου πρὸς τὸ ὡραῖον μεταβολήν. Αἱ Ρωμαῖαι δεσποιναι ἔτρωγον ἑπτὰ κατὰ συνέχειαν ἡμέρας λαγῶν, ὅτε καὶ ἡ καλλονή των ἐθεωρεῖτο ἐντελῶς ἐξησφαλισμένη. Αὐτοκράτωρ δέ τις τῆς Ρώμης ἔτρωγε πάντοτε λαγῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οὔτω δὲν ἤθελε γηράσει ποτέ.

Ἐν γένει δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς ἕκαστον τῶν ζῴων ἢ τῶν θηευτικῶν πτηνῶν καὶ ἰδίαν ἰδιότητα. Ὁ σκολόπαξ (μπεκάτσα) καθίστα τὸν χαρακτῆρα τοῦ τρώγοντος γλυκὺν καὶ εὔθυμον, ἀλλὰ καὶ ἀπερίσκεπτον. Ἡ ἀγριόφνις, ἥτις ἀρέσκεται νὰ ζῇ εἰς τοὺς σταύλους τῶν ἵππων, ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐνδυναμόνει τὴν κόμην καὶ χρωματίζει αὐτήν.

Γάμοι ἐν Γερμανίᾳ. Ὡς ἐκ τῆς στατιστικῆς τῶν γάμων τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων ἀποδεικνύεται, ἐν Γερμανίᾳ ἄνδρες καὶ γυναῖκες νυμφεύονται ἐνωρίτερον πάντων τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν τοῦ 1889, ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα νεάνιδες ἐνυμφεύθησαν εἰς ἡλικίαν νεωτέραν τῶν 16 ἐτῶν, πολλοὶ δὲ νέοι μόλις εἰκοσαετεῖς.

Κατὰ τὸ 1)3 ἀκριβῶς τῶν τελεσθέντων ἐν Βερολίνῳ γάμων ὁ σύζυγος ἦτο νεώτερος τῆς γυναικός. Ὅ,τι δὲ φαίνεται παραδοξότατον εἶναι ὅτι ἐπὶ 300 γάμων ἡ γυνὴ ἦτο ἀπὸ 10—30 ἐτῶν νεωτέρα τοῦ ἀνδρός.

Ἡ στατιστικὴ τῶν ἐν Γερμανίᾳ διαζυγίων ἀναφέρει ἐπίσης πολλὰ τὰ παράδοξα. Πολλὰ ζεύγη διαζευχθέντα ἠνώθησαν καὶ πάλιν μετὰ πάροδον 2, 3, 13, ἢ καὶ 23 ἐτῶν!

Νέα ἐπινόησις Ἀμεριχανίδος. Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἐπινοήσεων τῶν Ἀμεριχανίδων τάσσεται ἰδιόρυθμόν τι τηλεσκόπιον διαφρῆνον καθαρῶς εἰς τὰ ἐσώτατα τῆς θαλάσσης βάθη, μηχανῇ διὰ θερισμὸν καὶ λίχνισμα καὶ μηχανῇ ἀπλουστάτῃ πρὸς κατασκευὴν σχοινίων. Πολλαὶ τῶν ἐν Ἀμεριχῇ ἐπινοητριῶν γυναικῶν ἐκέρδησαν διὰ τῶν ἐπινοήσεών των μεγάλας περιουσίας.

Μαύρη διδάσκαλος. Ἐν τῇ πόλει Ὄχιο τῆς Κολομβίας διωρίσθη ἀνωτέρα διδάσκαλος ἔν τινι παρθεναγωγείῳ νέα αἰθιοπίς. Ὁ διορισμὸς οὗτος ἀνεστάτωσε τὰς μητέρας, αἵτινες δι' ἀναφορᾶς των ἀπήτησαν ὅπως ἡ νέα διδάσκαλος παυθῇ, διισχυριζόμεναι ὅτι τὰ παιδαγωγούντα τὰς νεάνιδας πρόσωπα ἀνάγκη νὰ εἶναι θελκτικὰ καὶ εὐάρεστα, ὅπως καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν διαθέτωσιν εὐχαρίστως καὶ μελαγχολικῶς, καὶ εἰς τὴν καλαισθητικὴν ἀνάπτυξίν των συντελῶσιν. Ἡ ἐπιτροπὴ συνεπείᾳ τῶν δικαίων τούτων παραστάσεων φαίνεται ἀποφασίσασα νὰ παύσῃ τὴν δυστυχῆ μαύρην διδάσκαλον.

Ἤθη καὶ ἔθιμα ἐν Ρουμανίᾳ. Κατὰ παράδοξον τρόπον δοκιμάζουσιν αἱ ἐν Ρουμανίᾳ χωρικαὶ νεάνιδες τὴν τύχην των καὶ προμαντεύουσιν ἐὰν θὰ νυμφευθῶσι ταχῶς ἢ οὔ. Ἀλησιάζουσιν ἀγελάδα κατακειμένην ἐντὸς σταύλου καὶ λακτίζουσαι αὐτὴν ἐπὶ τῆς κοιλίας λέγουσιν· ἀμέσως. Ἐὰν ἡ ἀγελὰς ἐγερθῇ πάραυτα, ἡ νεᾶνις νυμφεύεται τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐὰν ἐγερθῇ μετὰ δύο λακτίσματα, ἡ κόρη νυμφεύεται μετὰ δύο ἔτη καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἵνα δὲ γνωρίσωσιν ἐὰν ὁ μελλόνυμφός των θὰ εἶναι πλούσιος ἢ πτωχός, αἱ νέαι ἀριθμοῦσι τοὺς πασσάλους κιγκλιδώματός τινος ἀπὸ τοῦ σημείου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἡ κόρη ἵσταται. Ἐὰν ὁ δέκατος πάσσαλος διατηρῆται καλὸς καὶ στερεός, ὁ γαμβρὸς ἔστι εὔπορος, ἐὰν τοὐναντίον, ἔσται ἀναμφιβόλως πτωχός.

ΒΙΒΛΙΑ

Περὶ ἱδρυμάτων τῆς προβλεπτικότητος. Παρὰ τοῦ κ. Κ. Χ. Βάμβα ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδίῳ τεύχει ἡ ἐν τῷ Συλλόγῳ «Παρνασσῷ» ἀναγνωσθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὡραία καὶ ἐποικοδομητικὴ μελέτη περὶ σχολειακῶν καὶ λαϊκῶν ταμιευτηρίων. Τὴν ἀπόπτησιν τοῦ ἔργου τούτου συνιστῶμεν οὐ μόνον πρὸς τοὺς διευθυντὰς καὶ διδασκάλους ἐκπαιδευτηρίων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς.

Γνώμη τῶν δημοδιδασκάλων Ἑρμουπόλεως ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων.

ΕΝΕΔΡΑ

Ἡ Κλαυδίνη ἐν τούτοις δὲν ἀπεκοιμᾶτο. Ἐστρέφετο ἐπανειλημμένως ἐν τῇ κλίνῃ της, ταραττομένη ὑπὸ τῆς φοβερᾶς σκέψεως, καθ' ἣν ἀδελφὸς θὰ συνελάμβανεν ἀδελφόν, διαπράττοντα τὴν ἀποτροπιωτέραν τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων. Ὅτε ἐσήμανε τρίτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἡ Κλαυδίνη κατώρθωσε νὰ ἀποκοιμηθῇ, καὶ ὁ Μονμάγερ, ὡς πάντοτε, ἠγέρθη ἵνα ἐπισκοπήσῃ ἐὰν ἡ Λουκιανὴ κοιμᾶται εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐὰν ἡ πάσχουσα κοιμᾶται ἀληθῶς, μεθ' ὃ καὶ ἐπλησίασεν, ὡς συνήθως, τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦσαν παρατεταγμένα τὰ περιέχοντα τὰ φάρμακα δηλητήρια.

Ἡ Λουκιανὴ περιπατοῦσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων, ἔβαμεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου ἐναγωνίως ἀνεμένετο παρὰ τοῦ Ἰωάννου, καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς εἶπεν·

— Ἔλθετε, ἀκολουθήσατέ με.

Ὁ δυστυχὴς συρόμενος ἀφέθη νὰ ὁδηγηθῇ μέχρι τῆς θύρας, ἀπὸ τῆς χαράδρας τῆς ὁποίας ἐφαίνετο τὸ δωμάτιον τῆς Κλαυδίνης καὶ πᾶσαι αἱ κινήσεις τοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην Ἰωάννου.

Ὁ Μονμάγερ ἀφοῦ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης τὸ περιέχον τὸ ἀναψυκτικὸν τῆς Κλαυδίνης φάρμακον φιαλίδιον καὶ ἐξεκένωσεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν λευκὴν συνήθη κόνιν, ἧς τὰς ἰδιότητας γινώσκομεν.

Ὁ Γεώργιος, παρακολουθῶν ἐκ τῆς κρύπτης του διὰ τοῦ βλέμματος τὰ διαπραττόμενα, ἐφρίκιᾳ σύσσωμος. Ἐνόμιζέ τις ἐκ τῆς ὠχρότητος τοῦ προσώπου του ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἤθελε πέσει ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας. Ἐρρίφθη ἐπί τινος ἕδρας ἐξηντλημένος, ἐναγωνίως ἀσθμαίνων.

Μετ' ὀλίγον ἡ Λουκιανὴ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της, ἵνα, ὡς συνήθως, ἀναπληρώσῃ τὸν μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἀγρυπνοῦντα Μονμάγερ. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ ἡ κόρη ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδός. Ταυτοχρόνως εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς πασχούσης διὰ τῆς ἐν τῷ βάθει θύρας ὁ Γεώργιος, ὅστις διηυθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸ δηλητηριασθὲν φάρμακον καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ χείλη.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, δυστυχῆ, εἶπεν ἡ Λουκιανὴ ἁρπάζουσα ἀ ὁ τῶν χειλῶν του τὸ θανατηφόρον ποτόν.

— Πορεύσσω, εἶπεν ὁ πτωχὸς νέος καὶ θέλω νὰ πίω ἐκ τοῦ ἀναψυκτικοῦ τούτου ποτοῦ. Διατί μὲ ἐμποδίζεις; τί πεοιέχει λοιπόν;

— Ἀρσενικόν. Εἶναι ἡ τετάρτη δόσις, ἣν ὁ ἀδελφός σου ἑτοιμάζει διὰ τὴν Κλαυδίναν καὶ ἧς τὴν ἀνάλυσιν κάμνει ὁ χημικὸς τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων.

— Καλῶς! εἶπεν ὁ νέος ἐγειρόμενος. Κλαυδίνα, οὐδὲν ἔχεις πλέον νὰ φοβηθῇς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου . . . . . .

Ὁ Μονμάγερ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἠγέρθη ὀλίγον βραδύτερον τοῦ συνήθους. Ἡ σκέψις τῆς Κλαυδίνης κατεβασάνιζε τὴν διάνοιαν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, ὅστις ἤδη ἐφανταζετο τὴν κόρην ἀγωνιῶσαν καὶ παλαίουσαν κατὰ τοῦ θανάτου. Εἶναι ἴσως νεκρά, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εὐθὺς ὡς ἠγέρθη τῆς κλίνης του. Ἐνεδύθη καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ διὰ τὸ πρόγευμα, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἀνεῴχθη καὶ ὁ Γεώργιος ὠχρὸς καὶ τρέμων ἐφάνη πρὸ τοῦ καθωφλίου.

—Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, ὑποθέτων ὅτι ἡ συγκίνησις τοῦ ἀδελφοῦ του προεκύπτεν ἐκ τοῦ πιθανοῦ θανάτου τῆς Κλαυδίνης.

— Συμβαίνει ὅτι εὑρίσκεσαι εἰς τὴν σοβαρωτέραν τῆς ζωῆς σου στιγμήν. Ἔρχομαι ἐδῶ οὐχὶ νὰ σὲ παρακαλέσω ἢ νὰ σὲ συγκινήσω, ὡς ἔπραττον ἄλλοτε, ἀλλ' ἵνα σοὶ δώσω διαταγάς. Θὰ γράψῃς ἀμέσως ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν τῶν Βερσαλλιῶν, θὰ ἐκθέσῃς λεπτομερῶς ἐν αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἐγκλήματός σου, θὰ παράσχῃς αὐτῷ πᾶσαν ἀπόδειξιν, καὶ διὰ μείζονα τῶν λεγομένων

Οἱ δημοδιδάσκαλοι Ἑρμουπόλεως συνέταξαν καὶ ἐδημοσίευσαν ἔκθεσιν, δι' ἧς διατυποῦσι τὴν γνώμην αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ νομοσχεδίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κὰν Ε. Σ. Γιούργεβον. Ἀποστείλατε, παρακαλοῦμεν, καὶ συνέχειαν ὅπως κρίνωμεν ἂν δύναται νὰ δημοσιευθῇ. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' ὡραίαν καὶ εὐγενεστάτην ἐπιστολήν. Γράφομεν.— Κὰν Ε. Ζ. Ἀθήνας. Αἱ πόρπαι (καρφίτσαι) φέρονται μεγαλείτεραι. Οἱ ψευδεῖς ἀδάμαντες φέρονται ἐπίσης, ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ ἐπιδεικνύῃ τις ὡς ἀληθεῖς ἀδάμαντας, οὓς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀγοράσῃ. — Κὰν Α Σπ. Γιούργεβον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἔχομεν ἀποστείλει ἀποδείξεις Ἱστορ. τῆς Γυναικός, αἵτινες, φαίνεται, παρέπεσαν μετὰ τῆς ἐπιστολῆς. Γράφομεν καὶ ἀποστέλλομεν ἐκ νέου. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ μέριμναν.— Κὰν Σ. Α. Γιούργεβον. Ὡραία καὶ θερμοτάτη ὑμῶν ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ζητήσομεν συμπλήρωσιν ἀποσταλέντος. Γράφομεν. — Κὰν Α. Γ. Παρισίους. Εὐχαρίστως ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἀποσταλείσας πληροφορίας. Γράφομεν.— Κὰν Α. Σ. Βρυξέλλας. Ἑλληνικὰ γραμματόσημα ἀποστέλλομεν χωρὶς ἀνταλλάγματος.— Κὰν Αἱ. Α. Σ. Πρίγκιπον. Ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.— Κὸν Α. Α. Θεσσαλονίκην. Ἀντίτιμον τόμου Ἱστορ. Γυν. φρ. χρ. ἑξ. Ἀνὰ τεύχη 1 φρ. ἕκαστον. — Κὰν Α. Κ. Τρίπολιν. Ἡ μαύρη γρεναδίνα δὲν εἶναι φόρεμα πένθιμον. Κατὰ συνέπειαν νεόνυμφος ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη δύναται νὰ φορῇ αὐτήν, χωρὶς ἐξαρτήματα καὶ ἄλλων χρωμάτων.—Κὰν Ε. Κ. Μασσαλίαν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κὸν Γ. Π. Βῶλον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας. — Κὰν Θ. Α. Πόρον. Ἀφοῦ εἶναι πολὺ νέα, δύνασθε ἀντὶ ἄλλου τίτλου νὰ ἀπονέμητε αὐτῇ τὸν στοργικώτατον «κόρη μου» —Κὰς Δ. Κ. Ε. Ξ. Αἱ. Ν. Ε. Ρ., Μ. Θ. Ἀθήνας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ θερμοτάτας καὶ φιλοφρονεστάτας ἐκδηλώσεις συμπαθείας. –Κὰν Ε. Π. Ἡράκλειον. Ἡ ψυχραιμία εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶναι ἀπαραίτητος. Δύνασθε μὲ δύο μόνον λέξεις εὐγενεῖς καὶ ψυχρὰς νὰ ἀνάγκάσητε τὴν αὐθάδη νὰ ταπεινωθῇ καὶ ἀποσυρθῇ τεθορυβημένη. Ἐὰν τοὐναντίον ἐρεθισθῆτε, μένει αὐτὴ ἀντὶ ὑμῶν κυρία τῆς μάχης.—Κὰς Δ. Γ. Θήβας, Δ. Δ Τρίπολιν, Μ. Οἱ. Καλάμας, Αἱ. Ν. Δυρράχιον, Ε. Σ. Χάσκιοϊ, Μ. Κ. Σμύρνην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Φιλέλληνι. Ἀθήνας. Διότι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἄρχεται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Θὰ γράψωμεν καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα, καὶ θὰ εἶναι βεβαίως τὸ ἐκτενέστερον μέρος τοῦ ἔργου μας.— Κὸν Α. Μ. Ὀδησσόν. Ἐλήφθησαν. Γράφομεν. Ἂς ἀποσταλῇ, διότι χωρὶς νὰ τὸ ἴδωμεν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν. Πεποίθαμεν ἐν τούτοις ὅτι θὰ εἶναι καλόν τι.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Διατήρησις νωποῦ βουτύρου. Ἵνα μὴ τὸ βούτυρον ξυνίζῃ, ἀλλὰ διατηρῆται νωπόν, βρέχετε ἐν καθαρὸν πανὶ μὲ ὄξος, ἀποσταλάζετε καλῶς αὐτὸ καὶ καλύπτετε τὸ βουτυροδόχον δοχεῖόν σας.

Διατήρησις γιαουρτιοῦ. Ἐὰν κατασκευάσητε κατ' οἶκον ἢ ἀγοράσητε περισσότερον γιαουρτι τῆς ἡμερησίας καταναλώσεως, ἵνα μὴ ξυνίσῃ καὶ γείνῃ ὑδαρές, κόπτετε ἐν τεμάχιον ψίχας ἄρτου, βυθίζετε αὐτὸ εἰς τὸ μέσον καὶ ἀφίνετε. Ἀπορροφᾷ τὸ ἀποχωριζόμενον ὕδωρ καὶ τὸ γιαουρτι μένει σφιγκτόν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κρέας πλακοῦ (Ἀριουστοῦ). Κόπτετε βόειον κρέας εἰς λεπτὰς καὶ στογγύλας φέτας, ὡς καὶ γεώμηλα (πατάτας) καὶ κρόμμυα καὶ ντομάταις— ὅταν ὑπάρχωσι νωπαί. Τοποθετεῖτε κατὰ σειρὰς τὸ κρέας, τὰς πατάτας, τὰ κρόμμυα καὶ τὰς ντομάτας ἐντὸς καραβάνας μετ' ἀναλόγου βουτύρου, ἅλατος, πεπέρεως καὶ μαϊντανοῦ. Προσθέτετε ἓν ποτήριον οἴνου ἀρρητινώτου, σκεπάζετε καλῶς τὴν καραβάναν καὶ ἑψήνετε ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς.

Πουδίγκα γάλακτος. Βράζετε ἐντὸς μιᾶς ὀκᾶς γάλακτος ἀναλογοδόσιν φαρίνας μέχρις οὗ δέσῃ. Ἀποσύρετε τῆς πυρᾶς. Προσθέτετε ἑπτὰ ᾠά, ἅτινα κτυπᾶτε προηγουμένως μὲ 100 δρ. ζαχάρεως, μίαν καλὴν δράκα (φούκταν) σταφίδα τῆς Κορίνθου, ξύετε ὀλίγην φλοῦδα λεμονίου, προσθέτετε ἕνα κιαθίσκον ρουμίου, ἀναμιγνύετε πάντα ταῦτα καλῶς, βουτυρόνετε μικρὰν χύτραν ἢ φόρμαν, ἐπιπάσσετε διὰ λεπτοκοπανισμένης γαλέττας, χύνετε τὴν μᾶζάν σας ἐντὸς αὐτῆς καὶ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΩΝ

Φραγκίσκας Φωσκόλου (ὁδ. Ἁγ. Εἰρήνης ἀριθ. 15).

Κομψότης, καλαισθησία, ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ τιμαὶ κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ. Ἐκτελεῖ καὶ παραγγελίας φορεμάτων καὶ στηθοδέσμων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τῶν σχετικῶν μέτρων.

σου πιστοποίησιν θὰ ὑποδείξῃς τὴν θέσιν, ἐν ᾗ ἔχεις θάψει τὰ κλαπέντα χρήματα.

— Εἶσαι τρελλός, νέε μου: ἀπήντησε σαρκαστικῶς ὁ Ἰωάννης Μονμάγερ. Μήπως νομίζεις ὅτι ἔχω διάθεσιν νὰ θέσω εἰς ἄμεσον σχέσιν τὴν λαιμοτόμον μὲ τὸν τράχηλόν μου: Οὐδὲν ἐξ ὅσων εἶπες δύναται νὰ γείνῃ ἐκτὸς ἐὰν καὶ ἐγὼ προσθληθῶ ὡς σὺ ὑπὸ ἐγκεφαλικῆς τινος διαταράξεως.

— Καὶ ὅμως σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὄχι μόνον θὰ γράψῃς τὴν ἐπιστολήν, ἣν σοὶ λέγω, ἀλλ' ὅ-τι καὶ θὰ τὴν διαβιβάσω ἐγὼ πρὸς τὸν ἀνακριτήν, ἀφοῦ ἀναμείνω τὴν ἐκτὸς τῶν γαλλικῶν συνόρων ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς σου. Οὕτω ἡ ζωή σου σῴζεται, ἐὰν ὄχι ἡ τιμή σου. Δέχεσαι;

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶσαι τρελλός.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι φέρεσαι μόνος εἰς τρομερὰν ἄβυσσον.

— Πῶς! λέγε. Τί ἐννοεῖς μὲ τὰς λέξεις ταύτας, τί εἰξεύρεις:...

— Εἰξεύρω ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς μετανοίας. Εἰξεύρω ὅτι πᾶσα ἀνεβολὴ σὲ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀποποιούμενος νὰ γράψῃς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν;

— Ἀποποιοῦμαι.

Καὶ ἐπειδὴ ἐσήμαινεν ἡ μεσημβρία, ὁ Μονμάγερ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὁδηγήθη εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τοῦ προθρόμου ὁ Γεώργιος, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐπαναλαμβάνων·

— Λοιπὸν ἐπιμένεις ἀποποιούμενος;

Ὁ Ἰωάννης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀνυπομονησίας καὶ προεχώρησε μὲ βῆμα σταθερόν. Πλὴν εὐθὺς ὡς ὑπερέβη τὸν οὐδὸν τοῦ ἐστιατορίου ἔστη καὶ φωνὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθε τοῦ στήθους του. Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης, μεταξὺ δὲ τῶν παρισταμένων ἀνεγνώρισε καλῶς τὸν ἀνακριτὴν Μοραίν, τὸν παλαιὸν συμμαθητήν του.

Τὸ πρῶτον κίνημά του, ἡ πρώτη σκέψις του ἦτο ἡ ὀπισθοχώρησις. Ἀλλὰ δὲν ἦτο κύριος νὰ πράξῃ τοῦτο. Δύο ἄνδρες τῷ ἔκλειον τὴν εἴσοδον. Ὁ ἕτερος τούτων ἦτο ὁ Κουρλάνδος, ὅστις τὸν ἐχαιρέτιζε μετ' εἰρωνείας καὶ πολλῆς ἁβρότητος. Πρὸ αὐτοῦ ἵστατο συγκεκινημένος, πλὴν τοῦ ἀνακριτοῦ, λευκόθριξ τις γέρων, ὅστις ἔφερε τὴν ταινίαν τοῦ ἀμειλίκτου ἀνθρώπου τοῦ νόμου, ἡ Λουκιανὴ περιβάλλουσα διὰ τῶν βραχιόνων τὴν κάτωχρον κεφαλὴν τῆς Κλαυδίνης ἐξηπλωμένης ἐπὶ ἀνακλιντῆρος, ὁ χημικὸς Σορλὰ καὶ ὁ Γωτιὲ Βουρέῦ καὶ ὁ Γεώργιος, ὅστις εἰσῆλθε μετὰ τὸν Ἰωάννην καὶ ἔσπευσε νὰ τοποθετηθῇ πλησίον τῶν ἄλλων.

Μετὰ τὴν πρώτην συγκίνησιν ὁ Ἰωάννης ἐδοκίμασε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν συνήθη ψυχραιμίαν του, καὶ ἀφοῦ ἠτένισε τὸν ἀδελφόν του μὲ βλέμμα μίσους καὶ ἀποστροφῆς, εἶπε μὲ τόνον φωνῆς, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἥρεμον.

— Πόσον πλῆθος ἐπισκεπτῶν! εἶπεν. Ἡ Κλαυδίνη καλὰ ἐσχεδόν... Ὁ κ. Γωτιὲ Βουρέῦ καὶ ὁ καλός μου φίλος δὲ Μοραίν, ὅστις δὲν μὲ ἐλησμόνησεν, ὡς βλέπω.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔμεινε ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην. Μεθ' ὕφους δ' αὐστηροῦ προσέθηκε:

— Μονμάγερ, δὲν εἶμαι φίλος σου, ἀλλὰ δικαστὴς ὑποχρεωμένος νὰ ἀπονείμω δικαιοσύνην.

— Καὶ εἰς τί τοῦτο μὲ ἀποβλέπει, παρακαλῶ;

— Θὰ τὸ μάθητε ἀμέσως. Μονμάγερ! ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὲ συλλαμβάνω.

— Ἐμέ! Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι βεβαίως ἀστειότης. Καὶ διατί κατηγοροῦμαι, παρακαλῶ;

— Διὰ δολοφονίαν, κλοπὴν καὶ ἀπόπειραν δηλητηριάσεως. Κατηγορεῖσθε ὅτι ἐδολοφονήσατε τὸν Βουρέῦ διὰ νὰ ὑπεξαιρέσητε παρ' αὐτοῦ 50,000 φράγκων, ἅτινα καὶ ὑπεξηρέσατε. Ἀρνεῖσθε ἢ ἀποδέχεσθε τὴν κατηγορίαν;

—Ἀλλ' εἶναι ψευδής, ἀπήντησεν ὁ ἄθλιος μὲ θρασύτατον ὕφος· καὶ τίς ὁ κατηγορῶν με;

—Πολλοί. Κατὰ πρώτιστον δὲ λόγον αὐτὸς ὁ παθών, ὅστις πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ ἐσημείωσε μὲ τὸ αἷμά του τὸ ὄνομά σου ὡς δολοφόνου..

(ἀκολουθεῖ)